

høver, at de trække Følt til ved Sangerinder; ja ganske vist, men af saadanne er der jo forholdsvis kun faa, og de skulle have særlig Tilladelse af Politiet, saa Politiet har fuldstændig Myndighed til at begrænse Sangerindernes Antal. Efter min Opsfattelse skulde jeg meget stærkt anbefale at tage dette Forslag i det Væsentlige, som det er, hvorved vi jo ikke udelukke os fra at foretage Smaaforandringer og begrænse vore Ønsker om ogsaa i andre Retninger at komme ind paa at forhindre Brændevinsdriftningen, for at vi ikke, idet vi ønske at faae saa Meget som muligt, slet Intet skulle faae.

**Formanden:** Det 4de kongevalgte Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

**Fischer:** Det gjør mig ondt, at jeg maa berøbe det ærede Medlem den Krøst, at de vilde Scener, som foregik udenfor mine Vinduer, fandt Sted paa Kjøbenhavns Grund; thi de ere ligesaa gale paa Frederiksberg som i Kjøbenhavn.

**Krieger:** Selv om man vil indskrænke dette Lovforslags Omraade saaledes, som den ærede Forslagsstiller (Orenbøll) har ønsket, og som den ærede Landssthingsmand for Frederiksberg (Schlegel) nys anbefalede, for ved denne Begrænsning dog at opnaa Noget — hvilket Sidste dog altid kunde være tvivlsomt, men det skal jeg ikke inblade mig nærmere paa — selv da tror jeg ikke, man kan skyde det Spørgsmaal bort, om man virkelig opnaar, hvad man ønsker at opnaa, ved Lovforslaget, som det foreligger. Det er jo klart, at der lægges særlig Vægt paa at finde en Person, som man anser for skikket til den Næring, hvorom der er Spørgsmaal, men det er dog ganske indlysende, det frembyder sig dog sieblikkelig, og det er ogsaa alt fremhevet fra flere Sider, at det ikke er nok at vide, hvorledes denne Mand er i det Dieblik, han faar Afgang til Næringen; dersom han fra det Dieblik af staar sikkert og grundmuret, naar han ikke gjør sig skyldig i en saadan Forbrydelse, at Næringsbevistet kan fradømmes ham, mister man jo alle de Fordele, som man efter Forslagets Rante skulde opnaa ved den nysagtige Prøvelse af den Person, man vælger. Jeg kan ikke se rettere, end at naar man vil ind paa denne Burdering af Personer, maa man sjerne sig fra den urokkelige Livsvarighed for Næringsstilladelsen, saa kommer man nødvendigvis ind paa saadanne Bestemmelser, som give Afgang til, naar de Forudsætninger briste, under hvilke man gav Tilladelsen, at denne da ogsaa hører op. Den korteste Proces er naturligvis den, at man uden videre siger, at den uden videre kan fratages ham, naar det skal være, men den naturligere og jævner Form er den, at Tilladelsen kun gives paa en vis Tid, saa at den

bortfalder, hvis den ei fornyes paa samme Tid osv. Naar man ikke spier denne Bestemmelse til, forekommer det mig, at man slet ikke opnaar det, man tilsigter, nemlig Rimelighed for, at Næringen kun gives en Person, som ikke vil misbruge det Næringsbevis, han faar. Det kan jo ske paa mange forskellige Maader. Det er saaledes f. Ex. ingenlunde uden Betydning, hvorledes et saadant Beværtningslokale er indrettet; men det hjælper kun lidt, at Lokalet den første Dag, efter at det er indrettet, har en vis Orden og Renlighed, det kommer an paa, hvorledes dette bevares. Ganske det Samme, som gælder om Personen, gælder ogsaa med Henhyn til Stedet. Men kun da faar man nogen Magt til at paase Noget i saa Henseende, dersom Tilladelsen ikke er given for Livet efter de almindelige Regler. Det kommer dernæst overmaade meget an paa, hvorledes Manden forholder sig overfor dem, der søge Stedet, om han loffer Mindreaarige f. Ex. ved at give Kredit, om han ufortrydend skænker for dem, der ere lige ved at være berusede, om han skænker Brændevin for Umyndige osv.; kort sagt, hele det personlige Element, med Henhyn til hvilket man tænkte sig en særegen Kontrol, smutter ud af Haanden i det Dieblik, Tilladelsen er given for Livstid. Dersom man altsaa vil ind paa denne Tanke og tror ad denne Vej at kunne udrette Noget, maa man gaa det næste Skridt, ellers opnaar man ikke det, man vil opnaa; man faar Skin af at opnaa Noget, men jeg kan ikke se, at man virkelig derved opnaar Nogetsomhelst. Man maa huske paa, at ved enhver Begrænsning af Antallet forhøjer man jo Værdien af de tidligere bestaaende Abkomstbreve, som — hvad der ganske rigtig er bemærket — ikke kunne fratages de Paagjældende. Konkurrencen vedbliver alligevel og driver altsaa dem, som ville misbruge Næringsretten — det vil sige bruge den paa en Maade, vi betragte som Misbrug — for at faae det høist mulige Udbytte af den. Man forøger saaledes den Afgang til Enhver for dem, der allerede have den ifølge den tidligere Ret; det kommer med Nødvendighed; saasnart en Abkomst nærmer sig til Monopolet, kommer der ogsaa Monopolværði deri, men dersom man samtidig med en saadan ny Bestemmelse, som her er Spørgsmaal om, fastsætter en Tidsgrænse, har man ialtsald gjort Noget, hvorved en energisk Kommunalbestyrelse — jeg behøver ikke engang at bruge dette store Ord, det er nok at sige en mere samvittighedsfuld Kommunalbestyrelse — vilde kunne udrette ikke Lidet.

Forsaaavidt man iøvrigt er kommen udenfor det foreliggende Lovforslags Grænse, er der en Bemærkning, jeg tror, man ikke kan være bekendt at holde tilbage, thi det kunde ellers synes, som om man ikke havde lagt Mærke til et af de interessanteste Fænomener i Brændevinslovgivningens Historie, som har udviklet sig ligesom vore Dine. Jeg sigter derved til hele den Udvikling, som er foregaaet i Sverig,